

Била студена, мрачна, тежка зима. Нямаło жива душа, освен тях и гладните вълци, които бродели из околността. Двамата негри носели със себе си по една брадва, за да се защитават в случай на опасност.

Вървели те предазливо и бързали по гъстата пж-течка, бързали доколкото могли. От време на време им се чинело, че нещо бегши пред тях. Те си мислели, че това е от малките клонки, покрити със сняг, които ги ударили по лицата,

Изведнаж страшен и продължителен вой се зачул наоколо им. Чак тогава разбрали те, че имат работа с глутница вълци, които в гледи си изпаднали в ярост, дори и в отчаяние.

Двамата пжтника се спрели и се приготвили за отбрана. Под краката им лежал дълбок сняг, а наоколо — мрак. Ношната тишина изпъкнала с ужас душите им. Какво да правят?

Като постоянна известно време, без да помислят дума и приотворени да отбият нападението, те решили, най-после, да продължат пътя си.

Едва турпили брадите си на рамото и направили няколко крачки, изведнаж пжрвия негр се видял заобиколен от няколко неприятеля. Краката му се схванали и той усетил от всички страни удари от нокти и зъби, които го дразни. В същото време други вълци скочили на гърдите на другаря му и го повалили.

Двамата другари се защитавали храбро, но наскоро единият от тях престанал да дава признак на живот. Като видял това другия, който бил вече отмълял и отчаян, че ще може сам да отбие нападението и да потегне на другаря си, заловил се за един клон и бързо се покачил на едно дърво. Така той бил в безопасност.

На утринта той видял изгизнали остатъците от другаря си, разхвърлени по четът и обляни в кръв; наоколо му лежали три убити вълка; другите били изчезнали.